

гегата си, та и циганинъ — отъ торбата...

— Да мълчишъ! — закани се циганинътъ. — Знаешъ ли кой съмъ азъ?

— Знамъ — Юмеръ циганина!

— Какви сж тогава тия приказки! Манго, а! Защо не свалишъ капа предъ мене?

Никодимъ се засмъ.

— Не се смѣй! — ядоса се още по-вече циганинътъ. — Сваляй капата си! Иначе...

— Отде да знаешъ, че не искамъ ржка да ти цѣлуна? — прекъсна го овчарътъ.

Хвърли тоягата си настрана и тръгна къмъ него. Понаведе се ужъ ржка да му цѣлуна, па като грабна въ мигъ циганина за краката, вдигна го нагоре и го стовари на земята... Отъ силния ударъ Юмеръ изгуби съзнание. Овчарътъ взе тоягата си и спокойно си отмина.

Циганинътъ полежа така нѣколко време. Когато се свѣсти, не можа да разбере: истина ли бѣше това, което стана, или не? Да продължи нататъкъ, не посмъ. Да се прибере, докато е свѣтло, бѣше го срамъ. Върна се къмъ крайнината на гората, полежа тамъ докато се смрачи и, безъ да го забележи нѣкой, се прибра у дома. Два деня не излѣзе

отъ кжщи. Никой не узна за станалото.

Изминаха се нѣколко месеци. Въ най-близкия градъ бѣше обявенъ панаиръ. Тръгна Юмеръ за тамъ, вечерята, по месечина, та да стигне рано сутринята на панаира. По едно време предъ него се изпрѣчи необрано лозе. Изтрѣпна Юмеръ и се спрѣ: въ синора на лозето, стисналъ въ ржка гегата си, стоеше овчарътъ отъ планината и го гледаше.

— Слушай, овчарю! — извика колкото му гласъ държи циганинътъ. — Махни се на страна да мине Юмеръ юнакъ!

Овчарътъ не се помръдна.

— Махни се, чувашъ ли! — повтори Юмеръ. — Ще си изпатишъ!

Ала и тоя викъ не стресна овчаря.

Тогавя циганинътъ се попипа за скрития въ пояса си ножъ и каза:

— Ти не се махашъ, мълчишъ, но азъ знамъ и другъ пжтъ за панаира...

Върна се веднага Юмеръ, отби се въ лѣво и продължи по новия пжтъ.

А парцаливото плашило, което циганинътъ бѣше взелъ за Никодимъ овчаря, се усмихна на месечината и наново задрѣма.